

ПІДПРИЄМСТВА З ІНОЗЕМНИМИ ІНВЕСТИЦІЯМИ У ПОВОЄННОМУ ВІДНОВЛЕННІ ЕКОНОМІКИ УКРАЇНИ

Лук'яненко Любов Іванівна

канд. екон. наук, професор кафедри міжнародного обліку і аудиту

Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана, Україна

Іноземне інвестування завжди було і є актуальною проблемою для більшості країн, оскільки воно створює нові джерела ефективного зовнішнього фінансування, забезпечує доступ до сучасних технологій і передового управлінського досвіду, насичує споживчий ринок якісними товарами та послугами, розширює експортні можливості тощо. За умов, коли внаслідок повномасштабної російської агресії проти України знищується її промисловий і технологічний потенціал, деформується ринок праці, суттєво звужуються можливості внутрішнього фінансування, масштабне і диверсифіковане іноземне інвестування стає запорукою успішної повоєнної модернізації національної економіки. Виходячи із світогосподарської практики найбільший реальний ефект слід очікувати від підприємств з іноземними інвестиціями, що потребує поглибленого аналізу регулятивно-законодавчого і облікового забезпечення їх створення і функціонування. Гармонізація звітності та обліку як об'єктивно зумовлений процес інтернаціоналізованого та глобалізованого бізнесу є способом зменшення розбіжностей у застосуванні різних систем бухгалтерського обліку [1], однак вона з ряду причин не приводить до повної міжнародної уніфікації фінансової звітності та обліку.

У процесі інтенсифікації створення підприємств з іноземними інвестиціями важливим є формування статутного капіталу як основного джерела його діяльності, що згідно Національного Положення (стандарту) бухгалтерського обліку №1 «Загальні вимоги до фінансової звітності» являє собою зафіксовану в установчих документах загальну вартість активів, які є внеском власників (учасників) до капіталу підприємства.

Діючим законодавством України передбачено вичерпний перелік здійснення іноземного інвестування до статутного капіталу підприємства: іноземна валюта, грошові одиниці України, будь-яке рухоме і нерухоме майно та пов'язані з ним майнових прав, акцій, облігацій, інших цінних паперів, а також корпоративних прав власності, грошові вимоги та права на вимогу виконання договірних зобов'язань, права на здійснення господарської діяльності, включаючи права на користування надрами та використанням природних ресурсів, будь-які права інтелектуальної власності, авторські права, права на винаходи, дослідні моделі, промислові зразки, знаки для товарів і послуг, ноу-хау тощо, інших цінностей.

За умов, коли ключовими носіями повоєнної модернізації української економіки можуть стати цифрові технології, важливою є їх ідентифікація у структурі статутного капіталу як цифрового активу, що трактується фахівцями як інформаційний ресурс і об'єкт інтелектуальної власності в категорії нематеріальні активи. Він може розглядати новий спосіб фіксації будь-яких правовідносин через використання технології блокчейн, які вже мають правове регулювання, а суб'єкт господарювання може використовувати свої цифрові активи для організації системи обліку [2, с.333-334].

Загалом, наддинамічний розвиток і масштабізація застосування цифрових технологій, оцифрування бізнес-процесів і управління формує найбільш актуальний напрям теорії і практики фінансового і управлінського обліку.

Список використаних джерел:

1. Лук'яненко Л.І. Облік фінансових інвестицій: методологія та проблеми міжнародної уніфікації: монографія /Л.І. Лук'яненко, О.В. Небильцова, Р.С. Коршикова. – Київ: КНЕУ, 2019. – 207 с.
2. Цифрові активи та їх економіко-правове регулювання у світлі розвитку технології блокчейн: монографія /Александр Кудь, Микола Кучерявенко, Євген Смичок. – Харків: Право, 2019. – 382 с.